

пазѣше отъ 1000 конника българо-алански и 2000 пѣшаци. Главатари на Аланитѣ бѣхъ Итилъ, Темира и Унгаринѣтъ Ина (Игнатъ). А главенъ военачелникъ бѣше Русинъ-Иванъ сърдченъ и искусенъ войникъ (*). Градѣтъ са държѣше яко; сичкитѣ усилия на Гърцитѣ са разбивахъ о камъинитѣ неговы стѣны.

Боеславъ, когото поддържаше Андроникъ помладый, бѣше почелъ да заплашва Търново, дѣто бѣрскыйтъ съвѣтъ бѣ избралъ на царство Михаила, сынъ на Видинскый намѣстникъ Страшииѣра (понеже Георге не остави наслѣдникъ). Кнезь Михаилъ дойде въ Търново придруженъ отъ Унгаро-влашката войска, която бѣ призвана отъ прѣзь Дунава за да подкрѣпи неговото избраніе. Той ёще не са вѣцари, и първата му работа бѣ да прѣмине планината въ Сливненскыя Балканъ и да обсади планинското укрѣпеніе *Консисъ*, дѣто са бѣше окопалъ и укрѣпилъ Боеславъ. Цѣла година са продължава обсаденіето на този градъ — и не даде време Михаилу да отиде въ Тракія за да подкрѣпи Пловдивъ, който бѣ обсаденъ отъ Гърцитѣ, и който, както видѣхмы по-горѣ, удържѣ първото нападане отъ противницитѣ. Андроникъ порѣча на Бріенія да държи града въ блокада, а самси пребърза да подаде помощъ Боеславу, когото онъ день-на-день повече стѣснявахъ Михайловыѣ войски. Бріеній, казва Кантакузенъ, извършилъ повече отъ колкото можѣше да чака отъ него Андроникъ. Воеводата Иванъ ако и да държѣше упорно, но той предвари съ помощта на нѣкои предадени нему гражданы да нападне прѣзь нощта въ

(*) За него ний емы слушали въ Желѣзникъ юнака една пѣсень, която любопытныйтъ читатель ще наѣтри въ 2-ми томъ на Елементарната ни Словесность, именно въ приложената часть: « краткъ историческый прегледъ на българската литература. »